

בתי המשפט

א 033587/03		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
02/09/2004	תאריך:	כב' השופט קליין מנחם	בפני:

בעניין: אהרונסון גורדון
 ע"י ב"כ עו"ד פטל משה
 נ ג ד
 משטרת ישראל
 ע"י ב"כ עו"ד פרקליטות מחוז ת"א - הנתבעת
 אזרחי

התובע

פסק דין

בפני תביעה נזקית שהוגשה ונוהלה בסדר דין מהיר, על סך 50,000 ₪.

טוען התובע כי בינו לבין גרושתו התנהלו הליכי גירושין משנת 1995, במהלך ההתדיינויות בערכאות השונות נפתח כנגדו תיק הוצל"פ שמספרו 01-00421-3-87 ובמסגרת תיק הוצל"פ הנ"ל הוצא כנגדו צו עיכוב יציאה מן הארץ.

עוד טוען התובע כי עבור קניית שקט נפשי וביטול כל הליכי הוצל"פ כנגדו לרבות ביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ נאות הוא לשלם לאשתו דאז מראש את כל הסכומים העתידיים וכל תיקי הוצל"פ כנגדו נסגרו ביום 24.10.2000 וביום 25.10.2000 נשלח מכתב מלשכת הוצל"פ אל משטרת ישראל המבטל את צו עיכוב היציאה מן הארץ כנגדו ואכן מאז בוטל צו עיכוב היציאה מן הארץ הנ"ל עזב את גבולות המדינה וחזר אליה מספר פעמים.

התובע טוען כי ביום שישי ה- 6.9.2002 בשעות אחה"צ המאוחרות הגיעה לשדה התעופה במטרה לנסוע לחו"ל לבלות נופש איכותי עם חברתו.

אך תוכניות לחוד וביצועים לחוד, טוען התובע כי הגיעו הוא וחברתו לשדה התעופה שמחים וטובי לב וכאשר ניגשו לביקורת הדרכונים התברר להם כי אינם יכולים לממש את תוכניותיהם מאחר וקיים צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד התובע וכל הדיבורים, ההסברים וניסיונות השכנוע אשר ניסה לשכנע את נציגי הנתבעת נפלו על אוזניים ערלות.

מתדפק התובע על דלתות ביהמ"ש זה וטוען כי עוולה נעשתה עמו ועגמת נפש רבה נגרמה לו וזמן רב נאלץ להשחית עקב התנהלות נציגי הנתבעת ואשר על כן טוען התובע שזכאי הוא לפיצויים בסך שבכותרת.

מנגד באה הנתבעת וטוענת כי האחריות לאירוע הנ"ל רובצת לפתחו של התובע עצמו, שכן היה עליו להצטייד בהחלטה שיפוטית לפיה בוטלו כל צווי עיכוב היציאה מן הארץ כנגדו ומשלא עשה כן אין לו להלין אלא על עצמו.

בנוסף טוענת הנתבעת כי הנזקים הנטענים על ידי התובע מופרכים וכי חסרה התשתית הראייתית בגינה ניתן לחייבה בתשלום הפיצוי.

התביעה נוהלה על פי "סדר דין מהיר" ועל כן יהיה פסק דין זה מנומק בתמצית בלבד כהוראת תקנה 214 טז (2) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984.

דין:

אפתח ואומר כי אין כמעט מחלוקת בין הצדדים באשר לעובדות נשוא תביעה זו אלא כל המחלוקת היא משפטית באשר לאחראי למחדל שקרה, האם נופלת האחריות על כתפי התובע אשר לא נשא עמו את ההחלטה המבטלת את צו עיכוב היציאה מן הארץ, או שמא האחריות נופלת על כתפי הנתבעת. כן חלוקים הצדדים באשר לגובה הנזק שנגרם לתובע.

לטעמי האחריות בגין נזקיו של התובע רובצת בעיקרה לפיתחה של משטרת ישראל.

מן המסמכים אשר הוצגו בפני, אנו למדים כי צו העיכוב בוטל ע"י ההוצאה לפועל והודעה על כך הועברה למשטרה.

ההגיון ושכל ישר יוכיחו כי כל אדם פשוט הקורא את המסמכים הנ"ל, יבין כי צו העיכוב כנגד התובע בוטל, והיה על משטרת ישראל לעדכן את רישומיה בהתאם. לו רישומיה היו מעודכנים ונכונים, ניתן להסיק כי הטעות המצערת לא הייתה מתרחשת.

מהעדויות שהושמעו בפני התרשמתי כי מערכת היחסים בין התובע לחברתו קרובים הם והתכנון לנסיעה המתוכננת היה תכנון משותף ועל כן מניעת התובע מלעלות לטיסה מנעה ממנה את היציאה והביאה להצטרפותה אליו. קשה להניח ששני אנשים החיים יחדיו ויוצאים לטיול, האחד יזנח את האחר שנמנע ממנו להמשיך את מסעו. לכן גם אם לא הוצא נגדה צו עיכוב יציאה מהארץ, הרי מעשיה ומחדלה של הנתבעת, שלא ביטלה את צו עיכוב היציאה מן הארץ נגד התובע גרמו לכך שאף היא לא תיסע.

הנתבעת התרשלה בעידכון רישומיה על פי החלטה שיפוטית שהומצאה לה כדין. יש במחדל הנ"ל כדי להוות הוכחה מספקת להתרשלותה במילוי תפקידה והטלת האחריות לפתחה.

אומר כי הכניסה והיציאה מישראל מהווים מרכיב חשוב מעיקרונות היסוד של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, שם נאמר:-

" 6. יציאה מישראל וכניסה אליה

(א) כל אדם חופשי לצאת מישראל.

(ב) כל אזרח ישראלי הנמצא בחוץ לארץ זכאי להיכנס לישראל."

מבלי שיהיה צורך לדון בהשפעת חוק יסוד זה על חובות המדינה בסוגיה זו, אומר כי ברי שיש בחקיקה זו, כדי להגביר את חובות המדינה ולבחון את התנהגותה על בסיס עקרונות אלו. העיקרון הנ"ל עומד בסתירה לדרישה המוטלת על אדם, לברר כל העת באם תלוי כנגדו צו עיכוב יציאה מן הארץ. דרישה שאין לה בסיס בחוק. החוק אינו מטיל על אדם המבקש לצאת לחו"ל, חובה לבדוק באם תנועתו הוגבלה ונאסרה.

מניעת אדם מלעלות למטוס, יש בה כדי לגרום לאדם מן הישוב, כאב וסבל רב ובוודאי ובוודאי עוגמת נפש משמעותית. קשה לעמוד במקומו של אדם כזה שהפגיעה בו הייתה קשה ומעליבה וקשה שבעתים כשהדבר נעשה בפרהסיה ובפני ציבור רחב ומגוון שחווה בעלבון שאותו אדם סופג על לא עוולה בכפו.

על פי האמור לעיל האחריות רובצת לפתחה של משטרת ישראל, שכן עודכנה בהחלטות המוציא לפועל ולמרות זאת לא ביטלה כראוי את הצו. אני סבור כי יהיה עליה לפצות את התובע בגין מחדלה זה.

גובה הנזק והפיצוי

לא בעילה רכושית בא התובע בפני ביהמ"ש זה, כי אם בעילה הסובבת סביב כבודו, פגיעה בחירותו, השחתת זמנו וביקרו של התובע.

אך לזאת קשיים לא מעטים היות והיכן ימצא הוא סכום הממוני אשר יעשה צדק עם הנתבע אך גם יפצה על ייסורי גופו ונפשו, לזמן מה, נוכח התנהגותה הקלוקלת של הנתבעת? (ראה גם ע"א 541/63 רכס נ' הרצברג, פ"ד יח(2) 120, 126).

כך גם במשפט האנגלי:

person is" The inner world or the inner life, or, should it be said, the soul of a not.. a matter for investigation in a court of law in order to justify an award of damages." (Wise v. Keye [1962] 3 All E.R. 327, 331).

אך, וזאת חשוב כי יאמר, עם כל הקשיים המלווים לשומה זו הרי שהיא מחויבת מין ההגיון שכן "יהא זה מן הפרדוכסליות אילו סירב החוק להעניק פיצוי כלשהו מפני ששום פיצוי לא ישווה לנזק" (י.אנגלרד א.ברק מ.חשין דיני הנזיקין: תורת הנזיקין הכללית (מהדורה ראשונה, ירושלים, 1976) 612).

לכך צריכה אותה הערכת נזק לא רכושית, להתחשב במידת הסבל, הבושה, הפגיעה בחירותו ובנפשו של התובע שהיו מנת חלקו בעקבות האירוע הנ"ל, הערכה אשר יש בה מן הסממנים האינדבדואליים לכל ניזוק באופן המעניק פיצוי הוגן וסביר בנסיבות העניין.

"אכן, קביעת שיעור הפיצוי בגין נזק לא ממוני קשה היא: קיימת מחלוקת לגבי הבסיס האינטלקטואלי לפיצוי זה וקיים קושי להעריך בערכים כספיים את שיעורו של נזק מסוג זה כדי להימנע מקביעה שרירותית של הפיצוי, ועל מנת לקרבו ככל הניתן לסכום הכסף שיעמיד את הניזוק, בקירוב ובערך, באותו מצב בו הוא היה נתון אלמלא מעשה העוולה, יש לתת את הדעת לכל הנסיבות הנוגעות למקרה המסויים." (ע"א 283/89 עירית חיפה נ' מוסקוביץ, פ"ד מז(2) 718, 732; ע"א 180/88 עוזרי נ' שרופי, תק-על 90(3), 606).

כמו-כן נראה לי שהטלת "עומס יתר" על הנתבעת, תגרום לפגיעה במאזן הנוחיות בעת קבלת החלטות ב"תחומים האפורים" ואין ביהמ"ש יכול ליתן יד לתוצאה, לפיה בכל מקרה בו יתעורר ספק, ברי יהיה שהנתבעת חייבת לאפשר לאדם לצאת מגבולות הארץ, דבר שיכול לגרום להתחמקות ובריחה לחו"ל של חייבים מפני נושיהם, בעלים המשאירים נשותיהם עגונות, שלא לדבר על עבריינים מבוקשים בגין פשעים חמורים.

נראה לי כי נסיבות העניין ושקילת כל שיקולי מאזן הנוחיות, מצדיק מתן פיצוי של 10,000 ₪ בגין עוגמת הנפש הכאב והסבל אשר נגרמו לתובע בגין המקרה הנדון.

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע את הסך של 10,000 ₪. סכום זה, ישא הפרשי ריבית והצמדה מהיום ועד לתשלום בפועל.

בנוסף אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך של 3,500 ₪, בתוספת מע"מ כחוק, צמוד ונושא ריבית כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

המזכירות תשלח העתק פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום ט"ו באלול, תשס"ד (1 בספטמבר 2004) בהעדר הצדדים.

מנחם קליין, שופט

קלדנית: שלומית שלום